

Z OBSAHU	Vraťme se do Galileje. Homilie Svatého otce Františka	04
	František, papež generace Jana XXIII.	06
	Misionáři zabití v roce 2013	07
	Dítě na okraji společnosti. Světlo na konci tunelu	12

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Augustina (354–430)

Dávejte pozor, prosím, co říká Kristus, náš Pán, když ukazuje rukou na své učedníky: *To je moje matka a to jsou moji příbuzní. Každý totiž, kdo koná vůli mého nebeského Otce, je můj bratr i sestra i matka. Což Panna Maria nekonala Otcovu vůli? Vždyť vírou přijala svůj úkol, vírou počala, byla vyvolena, aby se z ní pro nás narodila na svět spása, a Kristus ji stvořil dřív, než byl stvořen v ní. Ano, zajiště konala svatá Maria Otcovu vůli, a proto znamená pro Marii víc, že byla Kristovou učednicí, než že byla Kristovou matkou. [...]*

Více znamenalo, že uchovávala pravdu ve své mysli, než že chovala tělo ve svém lůně. Kristus je pravda, Kristus je i tělo: Kristus je ta pravda v Mariině mysli, Kristus je to tělo v Mariině lůně. Více znamená, co je v mysli, než co se nosí v lůně.

Maria je svatá, Maria je blahoslavená, ale Církev je víc než Panna Maria. A proč? Protože Maria je částí Církve, je jejím svatým údem, vynikajícím údem, který převyšuje všechny, ale přece jen údem celého těla. Jestliže údem těla, je jistě celé tělo více než úd. Pán je hlava a celý Kristus je hlava a tělo. Co na to říci? Máme božskou hlavu, Bůh je naší hlavou.

A teď se, moji drazí, podívejte na sebe: i vy jste Kristovými údy, i vy jste Kristovým tělem. Dávejte pozor, co máte dělat, abyste byli tím, co říká: *To je moje matka a to jsou moji příbuzní.* Jak můžete být Kristovou matkou? *Kdo slyší a kdo koná vůli mého nebeského Otce, je můj bratr i sestra i matka.* Ano, jsou to opravdu bratři, opravdu sestry, neboť je jenom jedno dědictví. A proto Kristus, ačkoli byl jediný, nechtěl být sám, ale chtěl ve svém milosrdenství, abychom byli i my Otcovými dědici, abychom byli dědici spolu s ním, s Kristem.

Duccio di Buoninsegna: Maesta, detail (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

Bud' pozdravena, Královno

Máj. Měsíc jara, lásky, svobody, života... Letos však i měsíc cele velikonoční a jako pokaždé – měsíc Mariin.

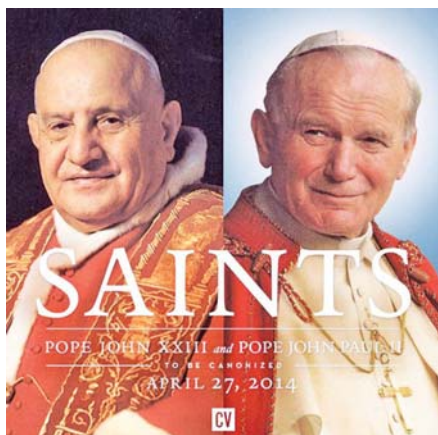
Maria, začíná máj a my se tolik těšíme! Všechno nás zve ke každodennímu setkávání s Tebou; tu radostně, tu naléhavě. Tvůj měsíc začíná svátkem svatého Josefa – muže dělného, starostlivého, spravedlivého. V jeho blízkosti jsi mohla prožít ty největší chvíle, které kdy ženě byly dány, chvíle, kdy Bůh v odezvu na Tvé *Fiat!* vstoupil do světa viditelným způsobem, aby se splnila dávná proctví. Bylas to Ty, která dala lidstvu i světu dar největší a poklad nejcennější. Josef vám dal zas bezpečí – bděl, aby dílo spásy nebylo hned vzápětí zničeno slepou záští. A mnoho jsi pak musela vytrpět, mnoho zakusit. Ale Tvá ustavičná blízkost Ježíše stále provázela a ne-

znamenala pro něj o nic méně než jeho vztah k Otcovi. Jen vy dva, nebeský Otec a Ty, můžete o Ježíšovi říci: Hle, můj syn! A kéž na Tvého syna hledí každé lidské oko, kéž ho hledá každé lidské srdce! Ale i v tom jste stále spolu: kdo hledá Spasitele, nemůže přehlédnout Tebe, která jsi mu vždycky láskyplně nablízku – tehdy stejně jako teď.

Letos jsme slavili tajemství Velikých nocí až těsně před Tvým měsícem. Tím spíš chceme i nadále rozjímat, co se na Golgotě stalo, co znamená otevřený prázdný hrob a co i nám přináší jistota, že Tvůj syn přemohl smrt a dal každému z lidí naději na spásu.

Tvůj měsíc, Maria, se nese nejen ve znamení lásky či jara, ale života vůbec. Už ve Fatimě jsi varovala před násilím

Dokončení na str. 2

Foto: <http://catholicvote.org>

Kanonizace Jana XXIII. a Jana Pavla II.

V neděli 27. dubna 2014 byla na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu slavena mše svatá se svatořečením papežů Jana XXIII. a Jana Pavla II.

„Jsou to právě svatí, kdo posunují církev dál a umožňují jí růst,“ prohlásil papež František během kanonizace. Mši svatou koncelebroval také emeritní papež Benedikt XVI. Přítomno bylo na 150 kardinálů, 700 biskupů a odhadem 800 tisíc poutníků. Podle médií mohly bohoslužbu sledovat na celém světě dvě miliardy lidí. Z českých a moravských biskupů byl přítomen např. kardinál Dominik Duka, kardinál Miloslav Vlk, královéhradecký biskup Jan Vokál nebo olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

V Janu XXIII. vidí papež František pastýře s rysy venkovského faráře, kněze, který zná všechny své věřící a dokáže se o ně postarat. „Byl to mírný, pokorný člověk, kterému leželi na srdci chudí,“ řekl Svatý otec. Svého předchůdce si váží také proto, že neváhal svolat koncil a dokázal jít za inspirací Ducha Svatého, bez ohledu na okolnosti a organizační obtíže. Není těžké spatřovat v tomto papeži vzor Františkových reformátorských úmyslů. Stejně jako Jan XXIII. cítí v srdci, že církev změny potřebuje. Nepřinesl si do Vatikánu hotový balík reform. Podobně jako papež Roncalli naslouchá v srdci, kam jej Duch Svatý povede.

Jan Pavel II. je podle Františka především vzorem misijního pojetí církve. „Je to velký misionář církve, člověk, který nesl evangelium všude, kam přišel. Kolik že to absolvoval cest? Byl zapáleným hlasatelem Božího slova celému světu. Svatý Pavel, člověk toho druhu,“ řekl papež. Jan Pavel II. ho inspiroval rovněž hloubkou své modlitby. Jak sám vyprávěl po smrti polského papeže, přijel kdysi jako rektor jezuitského semináře na pouť do Říma a zúčastnil se modlitby růžence s Janem Pavlem II. Právě tehdy, při pohledu na usebraného klečícího papeže, pochopil hluboký smysl mariánské zbožnosti. Od té chvíle se každý den modlí celý růženec.

RaVat, TS ČBK

Dokončení ze str. 1

a válkami, které lidstvo přes Tvé naléhání stále nedokáže odvrátit. A tak míru dává naději jenom pevná víra a důvěra ve Tvou ustavičnou přímluvu. A právě života v míru kéž si lidé váží. Je toho tolik – pro oko i všeho, po čem touží lidské srdce. Po klidu a sounáležitosti, aby ta hrozná mračna nad světem prosvítlo slunce lásky, tolik potřebné každé lidské duši. A vůbec nejhezčí by bylo, kdyby lidé konečně přestali zápolit a všechnu krásu stvoření v míru a pokoji radostně sdíleli a nesli ji spolu dál a dál.

Je toho tolik, co mám na srdci, je toho tolik, co bych Ti chtěl říci... Pozorný Josef jistě neopomněl potěšit Tě květinou. To chceme i my. A nejen na jaře, nejen v květnu. Kytíčkou třeba skrovnou, ale každý den – ze zahrádky i z květů duchovních. Uvitou z modliteb, proseb, díky i láskyplné vděčnosti – ze všeho, co Ti chceme věnovat, ze všeho, za co Ti chceme děkovat. Maria, děkujeme Ti za Tvoji lásku, příklad pevné a pokorné víry i přímluvu, kterou nás stále provází. A také dnes vyslyš modlitbu za nás a za všechny: *Pod ochranu Tvou...* Vždyť bez Tebe není život. A právě tak – při pohledu do věčnosti – není života bez Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, Vykupitele a Spasitele. Královno máje, buď pozdravena!

*P. Mgr. Jindřich Tluka
administrátor farnosti Městec Králové*

Klesající porodnost je důvodem k obavám, upozornila vatikánská mise OSN

Zástupci Vatikánu v OSN poukázali na klesající porodnost na celém světě a řekli, že „by to měl být závažný důvod k obavám“. S odkazem na zprávu generálního tajemníka OSN vatikánská mise uvedla, že „až 80 zemí nyní registruje porodnost pod úrovní reprodukce“. Tento trend je nebezpečný, řekl zástupce Vatikánu ve svém prohlášení: „Podpůrné systémy pro stárnoucí osoby může udržovat pouze početnější, a nikoli menší nová generace.“

Vatikánská delegace ve svém prohlášení navrhla, aby Komise OSN pro populaci a rozvoj opustila přístup založený na kontrole populace. Rozumnější je podpora rozvoje, vzdělávání, ekonomického růstu, stability, zdravotní péče a rodinného života.

Vatikán protestoval především proti důrazu na „sexuální a reprodukční práva“, což je termín často používaný činovníky OSN na podporu legálního potratu. Delegace Svatého stolce uvedla, že formální program OSN ohledně populace „v žádném případě nepodporuje potrat, ale výslovně jej odmítá“.

Catholic Culture

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Krym – Jsme odříznuti od zbytku země

„Jsme odříznuti od zbytku země,“ popisuje současnou situaci na Krymu Mons. Jacek Pyl, pomocný biskup z Oděsy-Simferopolu. „Komunikujeme pouze telefonicky nebo prostřednictvím e-mailu,“ uvádí. „Dokonce i balíky s pomocí zůstávají na hranicích.“ Navzdory svým velmi omezeným zdrojům se zdejší katolická církev, která má jen dva tisíce členů, stará o mnoho rodin v nouzi. Poskytuje jídlo a léky a pomáhá také řeckokatolickým věřícím, jejichž kněží z Krymu odešli. Biskup Pyl zůstává na sporném poloostrově, ale není jasné, zda tam členové jeho Církve budou moci setrvat. Mnozí z kněží, kteří působí v diecézi Oděsa-Simferopol, jsou polské národnosti a mají povolení k dlouhodobému pobytu vydané ukrajinskou vládou. Odtržením Krymu se také zrušila několik let trvající jednání s Kyjevem o navrácení církevního majetku z doby Sovětského svazu. Udělená povolení ke stavbě nebo rekonstrukcím jsou nyní také bezcenná, ale biskup Pyl se nehodlá nechat odradit: „Už mnohokrát jsme museli začít znovu od začátku, a tak začneme i tentokrát.“

Před několika týdny biskup rozeslal dopis, ve kterém obyvatele Krymu vyzval, aby „nedovolili zničit bratrské vztahy mezi národy na poloostrově“. Stejná výzva následně přišla i od ruského pravoslavného metropolity Simferopolu a Krymu Lazara. „Křesťané všech denominací se v duchovní jednotě modlí, aby se mezi bratry neobjevily žádné vážné konflikty. Skutečnost, že při připojení Krymu k Rusku nedošlo ke krveprolití, je znamením síly naší modlitby.“

Biskup Pyl zdůraznil velkou potřebu modlitby a podotkl, že na Krymu přežívají pouze díky křesťanským ctnostem víry, naděje a lásky. „Věra nám umožňuje nahlížet na to, co se stalo, prizmatem Boží prozřetelnosti; s nadějí hledíme do budoucnosti, neboť víme, že Bůh je nám v této těžké chvíli nablízku; a láska k Bohu a našim bližním nám pomáhá zastavit nenávist rašící v našich srdcích.“

Church in Need

Evropští biskupové vyzvali k účasti u květnových voleb

Ke květnovým eurovolbám by měl jít každý, kdo může, vyzvali evropští biskupové na společném zasedání v Bruselu.

Komise evropských biskupských konferencí (COMECE) vydala v Bruselu společné prohlášení k evropským volbám. Zdůrazňuje v něm podporu katolické církve Evropské unii a vyzývá všechny voliče, aby přišli ke květnovým volbám do evropského parlamentu.

„Miliony mladých lidí budou při této příležitosti volit vůbec poprvé – někteří z nich stále studují, jiní už figurují na pracovním trhu, avšak velká část jich je, žel, nezaměstnaných. Vybízíme proto mladé lidi, aby vyjádřili svůj názor jak tím, že se zapojí do politických debat, tak především svou účastí ve volbách,“ napsali mimo jiné biskupové.

Dávají také doporučení, podle jakých kritérií by voliči měli své zástupce vybrat – měli by to být ti, kdo v souladu s poselstvím papeže Františka dbají na chudé, nemocné a zranitelné, dále ti, kteří se zasadí o ochranu tradičních hodnot, solidaritu, odpovědnost za imigranty či náboženskou svobodu.

Evropské poslance budou Češi vybírat v pátek 23. a v sobotu 24. května.

COMECE se schází na plenárním zasedání dvakrát ročně v Bruselu, z každého státu evropských společenství se jich účastní jeden biskup. Prezidentem COMECE je německý kardinál Reinhard Marx, mnichovský arcibiskup a předseda Německé biskupské konference. Stálým delegátem České biskupské konference je královéhradecký biskup Jan Vokál.

Biskupství královéhradecké

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Přátelé – jaro. Keře a stromy v rozpuku. Vůně květů a krásy barev. Hallelujah. Prožíváme nejkrásnější dobu – tu velikonoční. Nový život nám přichází v ústřety. Život v celku. Nejen příroda, ale i duch pookřává, ba znovu ožívá...

Život. Jak sladké slovo. Uvnitř vesmíru nadmíru rozlehleho a hmotného, v němž vládou nepředstavitelné síly a energie, jen Země, pokud víme, je místem života. Kdyby se naše planeta či naše sluneční soustava vypařila, v celku viditelného světa by to byl nicotný úbytek hmoty a potenciální cizí pozorovatel by to nejspíš přehlédl. A přesto – díky životu, tělesnému i duchovnímu, je Země důležitým místem vesmíru, a je-li život přítomen jen zde, pak je i intencionálním středem vesmíru.

Tak moudře to Stvořitel zamýšlí i uskutečňuje. Biologický život je diametrálně nová kvalita, složitá a přitom jemná struktura, účelná provázanost s prostředím, autonomní pohyb a rozvoj z nitra. A co teprve duševní život – reflektované vědomí, pojmové myšlení a svoboda vůle. Lidský rozum, kterým můžeme dosáhnout až ke Tvůrci a objevit svou vlastní nesmrtnost. Člověk je z hlediska hmotné kvantity nepatrné smítko, z hlediska uspořádání nejgeniálnější vesmírná struktura a z hlediska ducha jediný, pokud víme, kdo má schopnost poznávat vesmír a „dotknout se“ Přesažného.

Je tu ale také fakt hříchu a smrti. Znamky porušení. Jednou zde na Zemi zemřu. Má tedy i můj tělesný život nějaký smysl, nějaké pokračování? Odpověď dává ten, který přišel vše obnovit, který všechno tvoří nové – Ježíš Kristus. Jeho Vzkříšení je převratnou událostí, duchovním jarem celého lidstva. Nejenže smrt je vzkříšením překonána, ale Pán uvádí lidství včetně tělesnosti do nové dimenze – do Boží slávy. Časoprostor a přírodní zákony přestávají oslaveného člověka omezovat. Naopak, jednou i s tělem máme zažít dokonalé sjednocení s Nejvyšším a blaženost z patření tváří v tvář. Věčné jaro Velikonoc. Chvála Pánu.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

PÁN: SESTOUPIL DO ŘÍŠE SMRTI

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Bartolomé Bermejo: Sestoupení Krista do pekel (cca 1475)
Foto: Wikimedia Commons

„Sestoupil do pekel“ – toto vyznání Bílé soboty znamená, že Kristus prošel branou osamění, že sestoupil na nedosažitelné, nepřekročitelné dno naší opuštěnosti. To znamená, že také v poslední noci, do které již neproniká žádné slovo, v níž jsme my všichni jako plačící, vyhnané děti, je jeden hlas, který nás volá, ruka, která nás bere a vede. Nepřekročitelná osamělost člověka byla překročena, od té doby, kdy v ní byl *On*. Peklo bylo přemoženo, když láska vstoupila také do kraje smrti a Kristus obýval samotu země nikoho. Člověk nežije pouze chlebem v hlubinách, bytí člověka je vlastní to, že je milován a sám smí milovat. Od té doby, kdy je láska přítomna v prostoru smrti, je život upro-

střed smrti: Tvým věřícím, Pane, se život neodnímá, jenom se proměňuje, modlí se Církev v liturgii za zemřelé.

Nikdo nemůže vymezit, co tato slova „sestoupil do pekel“ v posledku znamenají. Avšak až my sami jednou půjdeme vstříc hodině své poslední samoty, budeme smět pochopit něco z velké jasnosti tohoto temného tajemství. V naději plné jistoty, že v té hodině nejhlubší opuštěnosti nebudeme sami, můžeme už dnes něco z toho vytušit. A uprostřed své vzpoury vůči temnotě Boží smrti začínáme být vděční za světlo, které k nám právě z této temnoty přichází.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolář SJ

VRAŤME SE DO GALILEJE

Homilie Svatého otce Františka při Velikonoční vigílii

Je třeba vrátit se do Galileje, abychom mohli spatřit vzkříšeného Ježíše a stát se svědky jeho zmrtvýchvstání.

Evangelium o zmrtvýchvstání Ježíše Krista začíná cestou žen ke hrobu na úsvitu den po sobotě. Jdou ke hrobu vzdát poctu Pánovu tělu, ale nacházejí otevřený a prázdný hrob. Mocný anděl jim řekl: „Vy se nebojte!“ (Mt 28,5) a prikazuje jim, aby šly a doručily učedníkům zprávu: „Byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje“ (v. 7). Ženy hned běží a cestou potkají samotného Ježíše, který jde proti nim a říká: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí“ (v. 10). Nemějte strach, nebojte se – tento hlas dodává odvahy k otevření srdce, aby přijalo tuto zvěst.

Po Mistrově smrti se totiž učedníci rozptýlili; jejich víra se narušila, zdálo se, že vše skončilo, zhroutily se jistoty,

zhasly naděje. Avšak zpráva, kterou jim oznámily ženy, třebaže byla neuvěřitelná, je zasáhla jako blesk ve tmě a začala se šířit: Ježíš vstal z mrtvých, jak předpověděl. Také příkaz, aby šli do Galileje, slyšely ženy dvakrát. Neprve od anděla, pak i od Ježíše samotného: „Ať odejdou do Galileje. Tam jej uvidí.“ Nebojte se a jděte do Galileje.

Místo prvního povolání

Galilea je místem prvního povolání, kde se vše začalo! Tam se mají vrátit, na místo prvního povolání. Tam k jezeru, kde jako rybáři spravovali sítě, když přišel Ježíš, povolal je, a oni zanechali všeho a šli za ním (srov. Mt 4,18–22).

Vrátit se do Galileje znamená znovu všechno projít, počínaje křížem a vítěz-

stvím. Beze strachu. Nebojte se. Znovu pochopit kázání, zázraky, nové společenství, nadšení a selhání, včetně zrady. Znovu chápat všechno, počínaje účelem, který je novým začátkem, svrchovaným skutkem lásky.

Znovu objevit svůj křest

Každý má u počátků své cesty s Ježíšem také svoji Galileu. „Jít do Galileje“ znamená něco krásného, znamená znovu objevit svůj křest jako živý zdroj, čerpat novou energii z kořenů naší víry a naší křesťanské zkušenosti. Vrátit se do Galileje znamená především vrátit se tam, k onomu žhnoucímu bodu v počátku cesty, kdy se mne dotkla milost Boží. Touto jiskrou mohu roznítit oheň dnes, každý den, a nést hřejivost a světlo svým

bratřím a sestrám. Tato jiskra zažívá pokornou radost, radost, která neuráží bolest a zoufalství, radost dobrou a mírnou.

Osobní setkání s Ježíšem

Také v životě křesťana nastává po křtu jiná, více existenciální „Galilea“: zkušenost osobního setkání s Ježíšem Kristem, který mne povolal následovat jej a podílet se na jeho poslání. Vrátit se do Galileje v tomto smyslu znamená opatrovat v srdci živou památku tohoto povolání, kdy se Ježíš ubíral mojí cestou, milosrdně na mne shlédl a požádal, abych jej následoval. Vrátit se do Galileje znamená znovu se upamatovat na onu chvíli, ve které se jeho oči zkrížily s mými očima, chvíli, v níž mi dal pocítit, že mne má rád.

Kde je moje Galilea?

Dnes, tuto noc si každý z nás může položit otázku: co je mou Galileou? Jde o to upamatovat se, připomenout si. Kde je moje Galilea? Pamatuji si ji? Zapomněl

Je to návrat k první lásce, abychom přijali oheň, který Ježíš ve světě rozžehl, a nesli jej všem až na konec země.

jsem na ni? Hledej ji a najdeš, tam tě čeká Pán. Šel jsem cestami a stezkami, které mne vedly k jejímu zapomnění? Pane, pomoz mi: řekni mi, co je mojí Galileou! Víš, že se tam chci vrátit a nechat se obe-

jmout tvým milosrdenstvím. Nemějte strach, nebojte se vrátit do Galileje.

Dejme se na cestu!

Evangelium je jasné: je třeba se tam vrátit, aby bylo možné spatřit vzkříšeného Ježíše a stát se svědky jeho vzkříšení. Není to návrat zpět, není to stesk. Je to návrat k první lásce, abychom přijali oheň, který Ježíš ve světě rozžehl, a nesli jej všem až na konec země. Vraťte se do Galileje beze strachu.

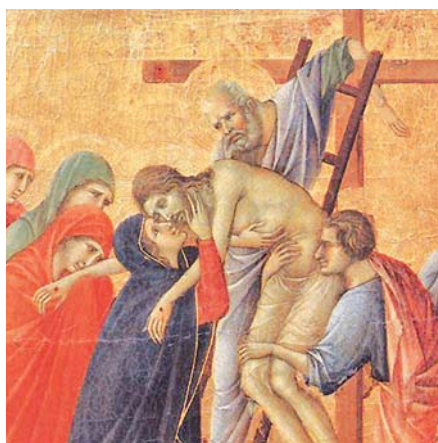
„Galilea pohanská“ (Mt 4,15; Iz 8,23): horizont Zmrtvýchvstalého, horizont Církve, touha po intenzivním setkání...
Dejme se na cestu!

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana (Mezititulky redakce)

PŘEMÝŠLEJME O RADOSTI JEŽÍŠOVY MATKY

Promluva Svatého otce o Velikonočním pondělí před Regina caeli

Prosme Marii, tichou svědkyni smrti a zmrtvýchvstání Ježíše, aby nás uvedla do velikonoční radosti.

Duccio di Buoninsegna: Snímání z kříže, detail (1308–1311)
Foto: Wikimedia Commons

Srdce Marie, která prošla zkušeností smrti a vzkříšení svého Syna, v nichž vírou viděla svrchovaný výraz Boží lásky, se stalo zdrojem útěchy a milosrdenství.

Dobrý den, drazí bratři a sestry, požehnané Velikonoce! „Christos aněsti – Alethos aněsti! – Kristus vstal z mrtvých – Opravdu vstal!“ Je mezi námi, tady na náměstí. Toto velikonoční přání si můžeme vyměňovat celý tento týden, jako by to byl jediný den, velký den, který učinil Pán.

Převažující dojem, který vysvítá z evangelií vyprávění o Zmrtvýchvstání, je radost naplněná úžasem, ale obrovským úžasem! Radost, která vychází z nitra! V liturgii znovu prožíváme duševní rozpoložení učedníků nad zprávou, kterou jim přinesly ženy: Ježíš vstal z mrtvých! Viděli jsme jej!

Tuto zkušenost vtisknout do evangelií si nechme vtisknout do svých srdcí, aby prozařovala z našich životů. Dovolme, aby radostný úžas Velikonoční neděle zazářil v myšlenkách, pohledech, postojích, gestech a slovech... Kéž bychom tak zářili! Není to však nějaké nalíčení. Vychází zevnitř, ze srdce ponořeného do pramene této radosti jako srdce Marie Magdalské, která plakala nad zmizením

svého Pána a nevěřila svým očím, když jej spatřila vzkříšeného. Kdo učiní tuto zkušenost, stává se svědkem Zmrtvýchvstání, protože v jistém smyslu sám vstal z mrtvých. Potom je schopen nést paprsek světla Zmrtvýchvstalého do různých situací: do těch šťastných, aby je učinilo krásnějšími a uchránilo je před egoismem; a do těch bolestných, aby přineslo projasnění a naději.

Tento týden nám přinese užitek, vezmeme-li do rukou knihu evangelia a začteme se do kapitol, které mluví o Ježíšově zmrtvýchvstání. Velmi nám to prospěje. Vztít si knihu, najít tu kapitolu a přečíst si ji. Prospěje nám také, budeme-li přemýšlet o radosti Marie, Ježíšovy matky. Jako byla niterná její bolest, takže pronikla její duši, tak byla niterná a hluboká její radost, z níž mohli čerpat učedníci. Srdce Marie, která prošla zkušeností smrti a vzkříšení svého Syna, v nichž vírou viděla svrchovaný výraz Boží lásky, se stalo zdrojem pokoje, útěchy, naděje a milosrdenství. Všech-

ny výsady naší Matky plynou z toho, že se účastnila Ježíšovy Paschy. Ona, od pátku do nedělního rána, neztratila naději. Rozjímali jsme o bolestné Matce, ale současně o Matce plné naděje. Ona,

Matka všech učedníků, Matka Církve, je matkou naděje.

Prosme ji, tichou svědkyni smrti a zmrtvýchvstání Ježíše, aby nás uvedla do velikonoční radosti. Učíme to mod-

litbou *Regina caeli*, která během velikonoční doby nahrazuje modlitbu Anděl Páně.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana*

FRANTIŠEK, PAPEŽ GENERACE JANA XXIII.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Krátce před kanonizací se chtěl jeden z mých kolegů přesvědčit, který z obou kandidátů svatořečení je populárnější a těší se většímu kultu. Rozhodl se obejít krámky s devocionáliemi v okolí Vatikánu a vyptával se. Odpověď zněla vždycky stejně. Nejlépe se prodává papež František.

Kanonizace ovšem není referendum o popularitě. Papežovu slavnostnímu prohlášení předchází pečlivá analýza života a díla kandidáta oltáře a také prověření znaku z nebe, tedy zázraku na přímluvu budoucího blahoslaveného nebo světce.

Započtení Jana XXIII. a Jana Pavla II. mezi svaté je historickou událostí. Uzavírá v dějinách Církve jistou etapu. Iniciátor Druhého vatikánského koncilu a jeho směrodatný interpretátor se ocitnou v životopisech svatých. Upozornil na to autor velké biografie Jana Pavla II. George Weigel. Podle něj se spolu s nimi stává historickou kapitolou také koncil. Nyní jsme na řadě my, bez ohlížení se do minulosti.

Jan XXIII. a Jan Pavel II. jsou osobnosti poměrně odlišné. Wojtyła měl velké vize. Už jako mladý chlapec věřil, že nad totalitními režimy lze zvítězit silou ducha. Proto uprostřed válečného teroru nesahá po zbrani, ale organizuje podzemní divadlo. Podobně tomu bylo s ko-

František hýbe světem i Církví. Spoléhaje na Ducha, uvolňuje novou lavinu.

munismem. Byl si jist, že totalita nakonec ustoupí před pravdou a silou ducha. Tuto jistotu čerpal samozřejmě od Boha, ale dokázal ji naočkovat milionům lidí. Byl pro lidi své doby oporou, skutečnou skálou. A tak také opravdu měnil svět.

Jan XXIII. měl nemenší aspirace, k nimž však mířil skromnějšími prostředky. Věděl, že Církev je potřeba reformovat, ale nevěděl jak. Důvěřoval Pánu Bohu, spoléhal se v tom na Ducha Svatého. Pod

jeho vedením dělal malé kroky, které ovšem spouštěly lavinu. Spíš než oporou byl pro lidi své doby inspirací, povzbuzením k ještě nedefinovaným změnám.

Z výroků papeže Františka na téma těchto jeho dvou předchůdců mám dojem, že je mu bližší Angelo Roncalli. Ba co víc, že patří ke generaci Jana XXIII., tak jako mnozí z nás patří ke generaci Jana Pavla II. a možná ještě více Benedikta XVI. Pontifikát Jana XXIII. připadal na jeho mládí, první léta jezuitské formace. O tom, jak prožíval přísliby změn, které Dobrý papež vnesl do Církve, svědčí například promluva, kterou před rokem pronesl ke krajanům Jana XXIII. z Bergama. František vzpomínal na smrt papeže Roncalliho tak, jak my vzpomínáme na smrt Jana Pavla II. nebo ještě smutnější loučení s Benediktem XVI. Pamatoval si sebemenší detaily a především neopakovatelnou atmosféru oněch dní.

František tedy patří k Roncalliho generaci. Také situace obou papežů je podobná. Cítí se povoláni k velkým změnám, ale nepřivezli s sebou do Vatikánu hotový program reform. Nemají ucelenou vizi, ale velké touhy a důvěru k Duchu Svatému. Jejich postoj je nakažlivý. Probouzí velká očekávání a spolu s nimi také entuziasmus. Odtud velká Františkova popularita, v níž se mu nevyrovňají ani čerstvě kanonizovaní světci. Díky ní hýbe světem i Církví. Spoléhaje na Ducha, uvolňuje novou lavinu.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

MISIONÁŘI ZABITÍ V ROCE 2013

Věrnost Kristu a evangeliu až na smrt

„Jsme nablízku všem mužům a ženám misionářům, kteří pracují v tichosti, kteří vydávají své životy.“ (papež František)

24. března slavila Církev Den modlitby a postu za zabitě misionáře. Seznam pastoračních pracovníků, kteří byli v předchozím roce násilně připraveni o život, vydává na počátku každého roku Agen-tura Fides. Přinášíme zde její zprávu:

Podle informací, které máme k dispozici, bylo v průběhu roku 2013 po celém světě zavražděno 22 pracovníků pastorační péče (většinou kněží). Jde o téměř dvojnásobek ve srovnání s 13 oběťmi, které byly zabity v roce 2012. V noci z 31. prosince 2013 na 1. ledna 2014 byl ještě zavražděn P. Eric Freed, kněz v Eureka, Kalifornie. Policie pracuje na vyšetření příčiny vraždy. Již pátý rok po sobě je nejvíce násilným místem s extrémně vysokým počtem zabitých pracovníků pastorační péče Latinská Amerika, především Kolumbie.

Pracovníci pastorační péče, kteří v roce 2013 násilně zemřeli, jsou: 19 kněží, 1 řeholnice, 2 laici. V Americe: 15 kněží (7 v Kolumbii, 4 v Mexiku, 1 v Brazílii, 1 ve Venezuele, 1 v Panamě, 1 na Haiti), v Africe: 1 kněz byl zabit v Tanzánii, 1 řeholnice na Madagaskaru, 1 laička v Nigérii, v Asii 1 kněz v Indii a 1 v Sýrii, na Filipínách byl zabit 1 laik, v Evropě byl 1 kněz zabit v Itálii.

Je již tradicí, že do seznamu zabitých agentura Fides zahrnuje nejen misionáře ad gentes v užším slova smyslu, ale všechny pastorační pracovníky, kteří zemřeli násilnou smrtí. Nenavrhujeme používat termín „mučedníci“, pro jeho etymologický význam „svědci“. Toto prohlášení patří Církvi, které přísluší posoudit jejich zásluhy; a ve většině případů také kvůli nedostatku informací o jejich životech či okolnostech jejich smrti.

Procesy blahořečení

V roce 2013 byl otevřen proces blahořečení šesti italských misijních Sester chudých Bergamo, které zemřely v Kongu

v roce 1995 poté, co se nakazily virem Ebola, protože nechtěly ponechat obyvatele bez zdravotní péče. Tento čin byl definován jako „mučedníci lásky“. Dále byla dokončena diecézní fáze procesu blahořečení Luisy Mistrali Guidotti, členky Ženské lékařské misijní asociace, která byla zabitá v roce 1979 v tehdejší Rhodesii při doprovázení těhotné

jeho pastorační činnosti zastrašováním, vyhrožováním a bitím, jež vedly až k jeho vraždě z náboženské nenávisti,“ napsal sicilský biskup.

Další možné oběti

Dále existuje mnoho obav o osudy mnoha jiných pastoračních pracovníků, kteří byli uneseni nebo zmizeli, a dosud o nich nejsou žádné zprávy, jako jsou například tři konžští augustiniánští kněží Nanebevzetí Panny Marie, unesení v říjnu 2012 v Severním Kivu v Demokratické republice Kongo, a kolumbijský kněz, který je již měsíce pohřešován. Hrozný konflikt, který ponořil Sýrii do krve po dobu tří let, nešetří ani křesťany: po dlouhou dobu dosud nemáme žádné zprávy o italském jezuitovi P. Paulu Dall'Oglio, dvou metropolitních biskupech Aleppa – řecké pravoslavné církve Boulose al-Yazigi a syrské pravoslavné církve Mar Gregoriose Yohanna Ibrahima, ani o pravoslavných jeptiškách kláštera Santa Tecla. P. Georges Vandenbeusch, francouzský kněz „Fidei Donum“, který byl unesen 13. listopadu ze svého farního domu v Nguetchewe, Kamerun, byl právě propuštěn.

Většina pastoračních pracovníků byla v roce 2013 zavražděna při pokusu o loupež, v některých případech šlo o násilné napadení. To vše je znamením klimatu morálního úpadku, hospodářské a kulturní bídy, které produkují násilí a lhostejnost k lidskému životu. Všichni zavraždění žili v těchto těžkých lidských a sociálních podmínkách, hlásali poselství evangelia bez senzačních aktů, tak že byli svědky své víry v pokoře každodenního života.

Pronásledování pro víru

Jak zdůraznil Svatý otec, „během dvou tisíc let obrovská řada mužů a žen obětovala své životy, aby zůstali věrni Je-

Foto: <http://barnabasaid.org>

Zamysleme se nad životy našich křesťanských bratří a sester, kteří trpí pronásledováním pro svou víru. Je jich tolik. Možná více než v minulých stoletích.

ženy s rizikem při porodu do nemocnice. Byl otevřen proces blahořečení otce Maria Vergara, misionáře z Papežského institutu pro zahraniční misie (PIME), a laického katechisty Isidore Ngei Ko Lata, zabitých z náboženské nevěřivosti v Myanmaru v roce 1950. 25. dubna bylo slaveno blahořečení otce Pina Puglisiho: „Jeho mírnost a neutuchající misijní práce byla v silném rozporu s logikou života protirečícího víře tak, že mafie bránila

žíši Kristu a jeho evangeliu“ (Angelus 23. června 2013).

Seznam sestavovaný každoročně Fides proto musí být přidán k dlouhému seznamu, do něhož se mnozí nedostanou, ti, kteří v mnoha koutech světa trpí, a dokonce i platí svými životy za víru v Krista: „Zamysleme se nad životy našich křesťanských bratrů a sester, kteří trpí pronásledováním pro svou víru. Je jich tolik. Možná více než v minulých stoletích. Ježíš je s nimi. My jsme s nimi spojeni našimi modlitbami a láskou; obdivujeme jejich odvahu a svědectví. Jsou našimi bratry a sestrami, kteří v mnoha částech světa trpí za svou věrnost Ježíši Kristu.“ (papež František, Angelus 17. listopadu 2013)

Amerika

V Americe bylo zabito šest kněží: 7 v Kolumbii, 4 v Mexiku, 1 v Brazílii, 1 ve Venezuele, 1 v Panamě a 1 na Haiti.

V Kolumbii byli P. José Francisco Echeverri Velez, P. Jose Mejia Ancizar Palomino, P. Luis Don Bernardo Echeverri a Héctor Fabio Cabrera zabiti ve svých domech, s největší pravděpodobností při pokusech o loupež. P. Luis Alfredo Suárez Salazar byl zabít během střelby. Mrtvá těla P. José Antonia Bayona Valle a P. Daría Buendía Néstor Martí-

neze, kteří byli několik dnů pohřešováni, byla nalezena na vzdáleném místě.

V Mexiku byl P. José Flores Preciado zabít poté, co byl zbit neznámými osobami, které kněz přistihl při krádeži v kostele během mše svaté; P. Ignacio Alvarez Cortez, P. Hipólito Villalobos Lima a P. Nicolás de la Cruz Martínez byli zabiti ve svých domovech.

V Brazílii byl P. Elvis Marcelino de Lima zabít dvěma mladými chlapci, kteří ho chtěli oloupit.

Ve Venezuele byl Don José Ramón Mendoza zabít gangem banditů, kteří přepadli jeho auto.

V Panamě byl Don Anibal Gomez zabít s největší pravděpodobností při loupežném přepadení, protože byl nalezen svázaný, po těle s modřinami, a smrt nastala na následky velké bodné rány.

Na Haiti byl otec Richard E. Joyal zabít dvěma muži na motorce, když vycházel z banky.

Afrika

V Africe byl zabít 1 kněz v Tanzánii, na Madagaskaru 1 řeholnice a 1 laik byl zabít v Nigérii.

V Tanzánii byl Don Evarist Mushi zastřelen osobou na motorce, když šel sloužit mši svatou.

Na Madagaskaru byla sestra Marie Emmanuela Helesbeux nejprve napadena klackem a pak uškrtna třemi lidmi, zdá se, že opět kvůli penězům.

V Nigérii byl laický misionář Afra Martinelli nalezen ve svém pokoji těžce zraněný na krku mačetou, což byl s největší pravděpodobností následek toho, že překvapil útočníky při pokusu o krádež.

Asie

V Asii přišli o život 3 pastorační pracovníci: 1 kněz v Indii, jeden v Sýrii, 1 laik na Filipínách.

V Indii byl Don Kochupuryil J. Thomas zabít neznámými osobami v semináři, kde byl rektorem.

V Sýrii byl otec François Murad zavražděn v klášteře Péče o Svatou zemi, kde našel útočiště po vypuknutí občanské války.

Na Filipínách byl katolický laik Dexter Condez zabít osmi výstřely při hájení práv a výsad domorodé skupiny Ati.

Evropa

V Evropě byl zabít jeden kněz: V Itálii byl Don Michele Di Stefano, který žil sám na faře, ubit na svém lůžku holí.

Agencia Fides

Překlad: Papežská misijní díla 2014

STŘEDOAFRICKÁ REPUBLIKA: STRACH A NEDŮVĚRA

V zemi, která již řadu desetiletí trpí státními převraty a vnitřními konflikty, získalo násilí náboženskou povahu, křesťané a muslimové se zabíjejí navzájem a celé komunity se chopily zbraní.

Když zabíjení začalo, udělal arcibiskup Dieudonné Nzapalainga to, co od něj mnozí očekávali: otevřel svůj kostel stovkám křesťanských rodin, které prchaly před pronásledováním muslimskými milicemi. Ale útočiště poskytl také neobvyklému příteli a druhovi: nejstaršímu muslimskému duchovnímu v oblasti, imámovi Oumaru Kobine Layamovi, kterému vyhrožovali pomstychtiví křesťané.

Po několik měsíců se oba náboženští představitelé spolu s hlavním protestantským duchovním snažili odvrátit hrozící sektářské napětí, cestovali po celé zemi, aby lidem vstúpili toto poselství: „Jsme bratři.“

Ale místo smíření nyní ve Středoafričské republice panuje strach a nedůvěra. V zemi, která již řadu desetiletí, od vyhlášení nezávislosti v roce 1960, trpí stát-

ními převraty a vnitřními konflikty, násilí získalo náboženskou povahu, křesťané a muslimové se zabíjejí navzájem a celé komunity se chopily zbraní.

Jen v prosinci minulého roku zemřely stovky lidí. Desítky tisíc dalších uprchly ze svých domovů. Národ je natolik rozdělen, že diplomaté z celého světa varují před masovými krutostmi či dokonce genocidou, a poslali do ulic

tisíce zahraničních vojáků v naději, že těmto hrůzám zabrání.

„Musíme opustit tento kruh nenávisti, jinak se stát zhroutí,“ řekl arcibiskup Nzapalainga.

Boj o moc

Konflikt, který tuto zemi ničí, má prastarou příčinu: boj o moc. Většinou muslimské povstalecké síly známé jako Seleka nebo Aliance v březnu svrhly vládu, vypudily prezidenta Françoise Bozizého a moc předaly prvnímu muslimskému prezidentovi země, Michelu Djotodiovovi. Od té doby se křesťanské milice podporované bývalým prezidentem Bozizém pokoušejí svrhnout muslimskou alianci.

Ale tato krize se rodila celá léta. Náboženští představitelé řekli, že vzájemná nenávist, jež vede křesťany a muslimy k tomu, aby na sebe navzájem útočili, byla záměrně a uměle vytvořena a je využívána k politickým cílům. A nyní panují obavy, že tato nenávist začala žít vlastním životem.

Politici zneužívají náboženství

„Viděli jsme, že toto nebezpečí bylo záměrně vytvořeno,“ řekl imám Layama. „Vše bylo nastraženo tak, aby vznikl konflikt mezi křesťany a muslimy.“

Když Bozizé cítil, že rebelové ohrožují jeho moc, snažil se za každou cenu proti nim postavit většinu křesťanské populace, říkají náboženští představitelé.

„Bozizé začal obracet lidi proti muslimům,“ uvedl imám. „Říkal, že Seleka jsou Arabové, kteří přišli lidem vnutit islám a změnit jejich školy na koránské školy. Vyzval obyvatelstvo: ‚Vezměte nože, sekery a mačety‘ a označte muslimy ve své čtvrti jménem. Tím byl vytvořen duch nenávisti.“

Arcibiskup Nzapalainga souhlasí: „Problémem jsou politici, kteří využívají náboženství.“

Křesťanská většina by přijala muslimského vůdce, který by vládl spravedlivě, řekl arcibiskup. Ve skutečnosti mnozí vítali svržení prezidenta Bozizého. „Je to otázka kompetentnosti,“ řekl. „Lidé přijmou vůdce, který je kompetentní.“

Ale kroky Seleka zmařily veškeré naděje. Neukáznění vojáci se během své devítiměsíční vlády v obsazených oblas-

Arcibiskup Dieudonné Nzapalainga a imám Umar Kobine Layama. Foto: <http://afriquenewsblog.wordpress.com>

tech dopouštěli nezákonného zabíjení a plenění, takže se podezření vyslovená předchozí vládou potvrdila, uvedli náboženští představitelé.

„Napáchali velkou škodu,“ řekl imám Layama o muslimských rebelech. „Bývalá vláda profitovala ze špatného jednání Seleka. Dokázala využít toho, že lidé za vlády Seleka tolik trpěli.“

Po několik měsíců se náboženští představitelé snažili odvrátit hrozící sektářské napětí, cestovali po celé zemi, aby lidem vštíplí toto poselství: „Jsme bratři.“

Přesunutí konfliktu dál na sever jen přililo olej do ohně. Arabsky mluvící muslimští bojovníci z Čadu a Súdánu, kteří se připojili k rebelům Seleka, byli obzvláště bezohlední a vláda je nedokázala nijak kontrolovat, čímž se ještě zesílily náboženské rozpory, řekl imám.

Sektářský konflikt

Násilnosti začaly nabývat podoby širšího sektářského konfliktu, kterého se on i arcibiskup obávali. Když se křesťanští bojovníci 5. prosince pokusili převzít

kontrolu nad hlavním městem Bangui, bojovníci Seleka je odrazili a poté rozpoutali vlnu zabíjení křesťanů, které obvinili z kolaborace. Křesťanské davy oplácely stejnou mincí, lynčovaly muslimské civilisty a zaútočily na několik mešit.

Desítky tisíc křesťanů uprchly ze svých domovů a tvrdí, že se neodvažují vrátit – a to nejen ze strachu z milic, ale také ze strachu z muslimských sousedů, o nichž tvrdí, že jsou ozbrojeni.

Stejně tak lidé žijící v muslimských čtvrtích, kterých je v hlavním městě i v celé zemi menšina, mají strach, že je napadnou křesťanské milice a zabijí je z pomsty za krutosti, které páchala Seleka.

„Je to rovnováha strachu: jedna strana se bojí té druhé,“ řekl západní bezpečnostní konzultant pracující v Bangui, který si z bezpečnostních důvodů přál zůstat v anonymitě.

Mezi kladivem a kovadlinou

Středoafriickou republiku rozděluje kulturní propast mezi severní částí kontinentu, která je převážně muslimská a arabská, a subsaharskou Afrikou, která je převážně křesťanská. Křesťané a vyznavači domorodých náboženství, povětšinou chudí zemědělci, tvoří většinu populace. Muslimů – tradičně obchodníků a pastevců, kteří se přistěhovali na jih – je 15 procent. Žijí hlavně v severní části země a udržují spojení se svými severními sousedy, s Čadem a Súdánem.

Muslimové ve Středoafričské republice si stěžují na předsudky, které panují v jejich vlastní zemi. Sever země je nejvíce zanedbaný, je tam jen několik silnic a škol, rozvíjí se velice pomalu a bývalá vláda ignorovala jejich žádosti o pomoc.

Muslimové, kteří jsou považováni za cizince, musí dlouho čekat na vydání osobních dokladů a nemají přístup k některým profesím a ke vzdělání, říká Abakar Saboune, bývalý vůdce rebelů a nynější prezidentský poradce. Dokonce i nový prezident přijal křesťanské jméno, Michel, aby zabránil diskriminaci, podotkl Saboune.

Obě strany, křesťanská i muslimská, používají své vlastní komunity pro získávání informací a rekrutů, řekl arcibiskup Nzapalainga. Zatahují civilní obyvatelstvo do konfliktu, často pod pohrůzkou zastřelení. „Lidé jsou tudíž jako mezi kladivem a kovadlinou,“ řekl.

Když se začaly formovat křesťanské milice jako sebeobrana před Seleka, arcibiskup chtěl vědět, kde se nacházejí vyhnané muslimské rodiny, a zakázal příslušníkům milicí tvrdit, že bojují ve jménu křesťanství. „Žádný křesťanský

představitel vám nedal takový mandát,“ řekl jim.

Světélka dobré vůle

Stále se však objevují určitá světélka dobré vůle. Na 5. kilometru v převážně muslimské čtvrti hlavního města stojí mešita a koránská škola vedle katolického kostela a domu kněží z farnosti sv. Matěje.

Když 5. prosince začaly masakry a šířily se zprávy o křesťanské odvetě vůči mešitě, muslimský student Shaiban Mohammad shromáždil muže, aby čtvrt střežili. Postavil hlídky na každém rohu ulice, aby sledovaly problémy a pomohly křesťanským rodinám uprchnout do bezpečí farního domu.

„Zajistili jsme celé okolí,“ řekl třiačtyřicetiletý Mohammad. „Kostel byl rovněž chráněn. Je to také dům Boží.“

Následujícího dne dorazil dav muslimů s úmyslem zaútočit na kostel.

„Byli to mladí muži, kteří přišli o své příbuzné,“ řekl Mohammad. „Odvedli jsme dav pryč. Bylo to velmi hektické a nebylo snadné je zastavit.“

Když nakonec jeden z imámů začal recitovat verše z koránu, dav ustoupil.

Mohammad řekl, že se mu do tváře vloudil úsměv, protože studuje, aby se stal háfizem, učencem, který z paměti recituje korán.

„Doufáme, že zase zavládne mír a stabilita,“ řekl. „Žijeme s těmito lidmi od dětství a velmi dobře jsme spolu vycházeli.“

Dalšího dne ráno křesťanské milice zaútočily na čtvrt palbou raket a střelbou. Desítky muslimů byly zraněny, když pomáhaly svým rodinám uprchnout. Mohammad a jedna další osoba byli zabití, uvádějí svědkové.

„Právě proto se lidé tolik drží identity své komunity,“ řekl arcibiskup Nzapalainga. „My křesťané té naší, muslimové té jejich.“

„Je tu tolik nenávisti,“ dodal. „Uzdravit paměť bude trvat velice dlouho.“

Carlotta Gall

<http://www.nytimes.com>

Přeložil Pavel Štička
(Mezitimulky redakce)

Carlotta Gall, britská reportérka a zpravodajka New York Times

TEOLOG VARUJE: „KŘESŤANSTVÍ SE HROUTÍ!“

„Křesťanství Západu se hrouť kvůli vlastní slabosti, protože své vyznání víry nahradilo příkazem tolerance,“ řekl listu *Junge Freiheit* emeritní novozákoník Klaus Berger; jeho kniha „Falšovatelé Bible“ vzbudila značnou pozornost. „Zachránit nás může jen to, když dáme šanci Ježíšovým požadavkům. Nějaká modernizace tento problém neřeší,“ varuje. „Ten totiž nespocívá v údajně strnulých strukturách, ale v náboženském vyhoření.“

Berger vysvětluje, proč mnoho studentů teologie během studia ztrácí víru. „Na univerzitách se totiž Bible vykládá tak, že se téměř demoluje, takže z víry skoro nic nezůstane.“ Podle Bergera historicko-kritická exegeze falšuje Bibli a křesťanství deformuje na měkkou

a nezávaznou „nedělní morálku“. Vědecký výklad Bible není přiměřený tomu, oč jde. „Chci výslovně zdůraznit, že mnohá otázky a výsledků historicko-kritické exegeze si vážím,“ řekl Berger. „Ale v konkrétních případech a vcelku tato metoda nedorostla jádru věci. Vyznačuje se tím, že se všude ptá po přírodovědné kauzalitě.“ ... „Zázraky, andělé, vize a charismata v Bibli působí v rozumném pohledu trapně a nevhodně, tak se vynechají. Někteří jdou tak daleko, že je označují za katolický, nebo ještě hůře „fundamentalistický“ triumfalismus.“

Desetiletí historicko-kritického výkladu Bible vedlo ke zpustnutí lidové zbožnosti,“ tvrdí Berger. „Zničeno bylo systematicky všechno, od narození v Bet-

lémě až ke Kristovu nanebevstoupení, od Mariina panenství až k poslednímu soudu a druhému příchodu Krista.

Berger „opakovaně udělal zkušenost, že teologie, jež se označuje za „liberální“, vůbec není obrněna proti zneužití vlastní moci“.

Profesor Berger učil na evangelické teologické fakultě v Heidelbergu, ale zůstal katolíkem. Dnes je laickým příslušníkem cisterciáckého řádu.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

FILOZOF HÖSLE: „NÁBOŽENSTVÍ MÁ ZE SEKULARIZACE UŽITEK“

Známý německo-italský intelektuál v rozhovoru pro *Kathpress*: Liberálnost Spojených států je pozoruhodná tím, že nediskredituje přesvědčení odvozené z náboženské tradice jako „špatné“ nebo „falešné“, ale přijímá je jako rovnocenné ostatním.

Postupující sekularizace a privatizace náboženství škodí etablovaným církvím a náboženským společnostem: Proti této „klasické“ tezi se s vervou postavil německo-italský filozof Vittorio Hösle v rozhovoru pro *Kathpress*. Sekularizace sice zpochybňuje dlouho zavedenou tradici kooperace církve a státu, ale zároveň uvolňuje obrovské tvůrčí síly a v posledku i „živou zbožnost“, je přesvědčen Hösle.

Příkladem jsou Spojené státy, kde církve od počátku nebyly „živeny“ státem, ale náboženství má v tamější společnosti dodnes mnohem větší sílu než v Evropě. Pro stát je sice dobré, když ve vlastním zájmu usiluje o „kooperativní vztah“ s církví například v oblasti vzdělávání a poskytování zdravotnické péče, neboť tak ušetří peníze – kritické to však bude, když tato spolupráce povede k ochabnutí tvůrčích sil náboženských komunit.

Hösle, který přednáší na americké katolické univerzitě Notre Dame (South Bend/Indiana) filozofii, literaturu a politologii, je považován za univerzálního učenice. V únoru přednášel na pozvání Rakouské akademie věd v rámci série symposií „Maimonides Lectures“ na téma „Co jsou a k čemu slouží duchovní vědy?“

Vyložene starobylá religiozita

Na evropské poměry se Spojené státy vyznačují „vyložene starobylou religiozitou“ a „mimořádnou náboženskou intenzitou“, říká Hösle. Doslovné chápání Bible není v převážně protestantském prostoru USA nikterak vzácné. To lze vysvětlit tím, že v USA „krize teologie“ nikdy neměla takový vliv na vysoké školy, jako tomu bylo v Evropě. Takže si tam lidé uchovali „relativně naivní biblickou

víru“, která se v Evropě od 19. století již nevyskytuje. V uplynulých letech se Republikánská strana stala „anti-intelektuálním“ tavicím kotlíkem právě pro tuto skupinu občanů.

Hösle nicméně poukazuje na důležitý rozdíl v hodnocení náboženského přesvědčení ve veřejném diskursu: liberálnost Spojených států se projevuje

Sekularizace sice zpochybňuje dlouho zavedenou tradici kooperace církve a státu, ale zároveň uvolňuje obrovské tvůrčí síly a v posledku i živou zbožnost.

právě v tom, že nediskredituje přesvědčení odvozené z náboženské tradice jako „špatné“ nebo „falešné“, ale přijímá je jako rovnocenné ostatním.

Přímo státnického významu nabývá podle Hösleho náboženství – ale třeba také výtvarné umění –, pokud jde o morální základ společnosti. Ač se dnes vzorce etických zdůvodnění mohou obejít bez náboženství, přesto si lze vždy položit otázku po „motivaci“ etického jednání. „Z toho důvodu jsou náboženství, ale i umění, důležité jakožto školy empatie, soucitu s druhými lidmi,“ říká Hösle. Protože představovaly nezbytný základ i světské etiky – a koneckonců i společenského soužití obecně.

Krize duchovních věd

Tématem přednášky Vittoria Hösleho na Rakouské akademii věd byla otázka

Bazilika Univerzity Notre Dame. Foto: Flickr, Kymberly Janisch (CC BY-NC-ND 2.0)

ka smyslu a účelu studia duchovních věd. V Evropě se duchovní vědy dostaly zhruba od 19. století do vážné krize, řekl filozof. Ta jde ruku v ruce s krizí víry ve zjevení, neboť tato víra měla do té doby téměř nezpochybnitelnou funkci odůvodňovat veškerý výzkum v duchovních vědách.

Dnes se tato krize ještě prohloubila. Důvodem je dalekosáhlá „neutralizace

vlastních normativních postojů“ a „postulát nesubjektivnosti“, které rovněž pronikly do duchovních věd. Jinými slovy: otázka po pravdivém a nepravdivém se již neklade. Místo toho proniká do duchovních věd „metodická anarchie“ a zároveň silná „fragmentace“.

Oproti tomu Hösle zastává názor, že duchovní vědy usilují o koalici s jinými vědeckými disciplínami. To by jim po-

mohlo znovu získat odbornou způsobilost vynášet odůvodněné normativní soudy.

Hösle by nechtěl být považován za „katolického filozofa“. „Již Aristoteles říkal: Je-li někdo dobrý člověk a ševcovský mistr, ještě to neznamená, že je také dobrý ševcovský mistr. A tak jsem katolík a filozof, ale nejsem katolický filozof.“

<http://kath.net>

Přeložil Pavel Štíčka

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Světlo na konci tunelu II.

Téměř všichni si myslí, že odvodem sociálního pojištění si ukládají peníze na svůj důchod. To je však zásadní omyl. Lze s tím něco dělat?

Tentokrát začnu zdánlivě provokativní otázkou: může švec pracovat jako chirurg? Jistě může, pokud se jedná o MUDr. Ševce. Já mám ale na mysli ševce jako řemeslníka. Kvalifikovaného ševce, který umí pracovat s kůží a jehlou, což je nepochybně součástí práce chirurga! Pokud se nad tím usmíváte jako nad vtipem a současně říkáte, že zvládnout práci s kůží a jehlou nestačí ani náhodou k tomu, aby švec mohl dělat chirurgický zákrok na pacientovi, máte i nemáte pravdu. Máte pravdu v tom, že švec nemůže dělat práci chirurga. Nemáte pravdu v tom, že se jedná o situaci absurdní, něco, co se nikdy nemůže stát.

Děje se tak dnes a denně, i když v jiném oboru lidské činnosti. Ekonomové umí zacházet jen s penězi, nikoli s lidmi. Přitom jsme ekonomům dovolili pracovat na korpusu společnosti, a to bez jakýchkoliv omezení. Výsledky jejich, nebojím se říci, zhoubné činnosti, jsem popsal v předcházejících dílech seriálu „Dítě na okraji společnosti“.

Místo úspěchu katastrofa

K hodnocení dopadů činnosti ekonomů si vypůjčím čerstvý výrok našeho předního politika a současně nejznámějšího ekonomy – prognostika. Ten popsal současnou situaci větou: „... slovo úspěch

téměř vymizelo z našeho slovníku a bylo nahrazeno slovem katastrofa.“

Jak by měl člověk čelit katastrofám? Recept je jednoduchý a zná jej každý z nás. V první řadě je třeba najít příčinu katastrofy a následně zjistit, jak situaci zvládnout. Nakonec je třeba usilovně pracovat až do úplného odstranění následků katastrofy. Přesně to dělám od roku 2002, tj. posledních dvanáct let.

Hendrik Heyligers: Žena s dětmi (1877–1897)
Foto: <https://iamachild.wordpress.com>

Jak to začalo

Vždy jsem bral věci tak, jak je život přede mnou postavil. Prostě jsem se nezatežoval takovými otázkami jako např. pokles životní úrovně vlastní rodiny po roce 1993, a to přesto, že jsem vydělával víc peněz než kdykoli předtím. Alespoň podle

toho, co jsem si mohl přečíst na výplatní pásce. Ano, byl jsem stejný jako kdokoli z mých vrstevníků. O věcech obecných jsem nepřemýšlel, a proto jsem také neměl chuť něco měnit. Zlom v mém životě nastal ve věku 54 let. V roce 2002 jsem začal navštěvovat přednášky pořádané Centrem pro sociální a ekonomické strategie (CESES) na Fakultě sociálních věd UK. Jednoho pošmourného podzimního dne jsem si v Modré posluchárně vyslechl přednášku o demografické depresi a financování důchodů. Na závěr přednášky v diskusi vystoupila paní ve věku nad 50 let a prohlásila: „Doufám, že budu mít dobrý důchod, když jsem celý život pracovala.“ V dalším svém velmi emotivním projevu také sdělila, že neměla děti. Přednášející jí odpověděl jednou jedinou větou, cituji: „Důchodový systém je financován průběžně.“

Možná, že to té paní nic neříkalo. Pro mne se ale pošmourný podzimní den stal dnem plným jasu, chcete-li, dnem osvícení. Při odchodu z přednášky jsem si stále dokola opakoval: Ta paní nemá pravdu. Pokud je důchodový systém financován průběžně, tak té paní nemá kdo platit na její důchod, protože nevychovala žádné děti. Děti, které by jí financovaly ze svého odvodu sociálního pojištění její starobní důchod. Také mne

napadla myšlenka, že v životě lidském je všechno jinak a jako obvykle o tom naprostá většina lidí nemá ani tušení. Každý, resp. téměř všichni si myslí, že odvodem sociálního pojištění si ukládají peníze na svůj důchod. Každý, nebo téměř každý, se v této věci mylí. Takhle to není možné nechat!

Propopulační rodinná politika

Ptáte se, co následovalo? Při práci, která musela uživit rodinu se čtyřmi dětmi, ještě studium demografie a s pomocí pana Aleše Berana studium mikroekonomie rodin a následně makroekonomie. V roce 2005 jsem poslal k připomínkám vedoucímu CESES panu profesoru M. Potůčkovi a současně publikoval na webových stránkách www.virtually.cz „První prorrůstovou a propopulační důchodovou reformu“. Odborný verdikt pana profesora, který jsem obdržel 7. listopadu 2005, zněl: „Vážený kolego, děkuji za zasláný podklad. Zásadně souhlasím s principem dát do souvislosti rodinnou politiku a pojištění ve stáří. Vašemu návrhu ale podle mého soudu schází motivační ukotvení: lidé, kteří se pro něco rozhodují, potřebují mít jistotu, že zvolené řešení přinese alespoň určité očekávané pozitivní efekty již v blízké budoucnosti. Takže: pojďme přemýšlet, jak to vše dát dohromady! Srdečně M. Potůček.“

Motivační ukotvení

Pro mne uvedený e-mail znamenal potvrzení, že se ve svých úvahách ubírám správným směrem. Současně také předznamenal další práci na onom zmiňovaném „motivačním ukotvení“. To reprezentovalo studium dalších dvou oborů, ekonomie a psychologie. Pustil jsem se zuřivě do díla a do roka formuloval „Komplexní řešení demografického problému v České republice“. To vyšlo v obecné verzi pod názvem „Komplexní řešení demografického problému“ v časopisu Demografie č. 2/2007, s. 117–120, revue pro výzkum populačního vývoje, vydávané Českým statistickým úřadem.

Slovo „zuřivě“ není přehnané. Vystihuje přesně duševní stav, kdy mozek přemýšlí o zvoleném problému neustále a nad ránem nebo třeba i v sauně se objevují zajímavá řešení. Řešení, která

Thomas Webster: V nemoci i zdraví (1843). Foto: Wikipedia

člověk takto postižený následně zvažuje a rozpracovává. Své by k tomu mohla říci moje manželka a děti.

Publikací článku „Komplexní řešení demografického problému“ to samozřejmě neskončilo. Jak jsem již předeslal: je třeba usilovně pracovat až do úplného odstranění následků katastrofy. Následovaly proto dvě přednášky, shodou okolností obě v roce 2009.

Ekonomové umí zacházet jen s penězi, nikoli s lidmi. Přitom jsme ekonomům dovolili pracovat na korpusu společnosti, a to bez jakýchkoliv omezení.

Ekonomika rodin

První z přednášek „Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady“ jsem přednesl na XXXIX. konferenci České demografické společnosti v Praze 27. května 2009. Přednáška ukázala na skutečnou finanční situaci rodin pracujících rodičů s dětmi. Následně, na datech Českého statistického úřadu, doložila akutní ohrožení ekonomicky aktivních rodin s dětmi příjmovou chudobou a porovnávala ji se situací v Německu. Dále zhodnotila kriticky postavení dítěte ve společnosti a uvedla důkaz, že dítě je

pravá investice. S přihlédnutím k záporné populační bilanci přednáška sumarizovala chybějící investice do výchovy dětí a propočítala makroekonomické důsledky nedostatku lidského kapitálu v následující generaci. Na závěr uvedla příčiny současných problémů a naznačila správná řešení.

Dluh důchodového systému

Druhá přednáška „Implicitní dluh důchodového systému a způsoby jeho eliminace“, přednesená na II. konferenci Reprodukce lidského kapitálu, VŠE Praha 14.–15. prosince 2009, navázala na přednášku první. Definovala implicitní (skrytý) dluh důchodového systému a provedla jeho hrubý výpočet, včetně změn v závislosti na věku odchodu do důchodu.

Následně nastínila čtyři možné strategie odstranění implicitního dluhu důchodového systému. První strategie charakterizovala klady a zápory prodloužení věku odchodu do důchodu, tj. státní administrativou hojně používaný způsob snižování skrytého dluhu důchodového systému. Druhá strategie, spořnění na důchod, zkoumala postupy a následky penzijními fondy tehdy prosazované důchodové reformy pro jednotlivé zúčastněné subjekty. Třetí strategie stanovila základní požadavky na sociálně spravedlivou důchodovou reformu a definovala skutečnou zásluhovost v průběžné finan-

covaném důchodovém systému. Poslední ze strategií navrhovala nedělat nic. To nic je trvale prosazovaná strategie jedné z parlamentních stran našeho politického spektra. Je to strategie člověka, který padá z mrakodrapu a ještě sekundu před dopadem na chodník si říká: „Je to dobré.“

Sociální ekonomie

Důvod, proč jsem tak podrobně popsal obsah dvou přednášek z roku 2009, se nachází v předcházejícím dílu seriálu. Uvedenými přednáškami jsem, aniž jsem si toho byl tehdy vědom, vystoupil na konferencích jako sociální ekonom. Byly to celosvětově první obsahově plnohodnotné přednášky z oboru sociální ekonomie. Paradoxem je, že na rozdíl od sociálně-ekonomicky bezobsažných přednášek předcházejících dvou století nebyly mnou takto prezentovány. Mohu jen suše konstatovat, že právě prostřednictvím těchto přednášek jsem vstoupil zadním, neoznačeným vchodem do budovy, která bude nést u hlavního vchodu nápis Fakulta sociálně-ekonomická. Mělo by se tak stát co nejdříve. Je to v zájmu České republiky, všech států EU a také Japonska a Jižní Koreje. V zájmu všech zemí, ve kterých je nízká až extrémně nízká porodnost a stávající model sociálního státu je rozebírán právě pod záminkou demografické deprese neoliberálními ekonomy. Ekonomy, kteří

vyražují zaměstnanecké i státní sociální pojistky z provozu a tím postupně desolidarizují obyvatelstvo zemí, které byly až dosud prezentovány jako vzor občanské solidarity (Keller 2014).

Bezohledné experimenty fachiidotů

Jak jsem již v předcházejících částech seriálu „Dítě na okraji společnosti“ popisoval, demografická deprese a s ní úzce související ekonomická recese jsou pro-

Jen rozvoj sociální ekonomie dává šanci splnit to, co sociologové desítky let jen slibují, a odstranit následky bezohledné činnosti ekonomů.

duktem veskrze lidským. Jsou produktem jednooborových specialistů, které paní Táňa Fischerová trefně nazvala fachiidoty. Není proč se nad tímto slovem rozčilovat, sám jsem byl fachiidotem, tj. jednooborovým specialistou až do svých 54 let věku. Je to zcela běžná věc daná tím, že vysoké školy jednooborové specialisty produkují. To by samo o sobě nebylo tragédií. Stává se z toho ale tragédie ve chvíli, kdy úzce specializovaní od-

borníci jednoho z oborů přesvědčí všechny kolem sebe, že jejich vědomosti stačí na řízení celé společnosti. Výsledkem, dokonce nevyhnutelným výsledkem, jsou právě škody popsané v předcházejících částech seriálu.

Nápravu stávajícího vývoje může přinést jen kvalitativní změna. Změna, po které mnozí již dlouho volají, rozvoj mezioborových studií. Záleží jen na nás, zda typicky mezioborové disciplíny, jakou je sociální ekonomie, bude dána šance na převzetí rozhodujících agend. Agend s přímým vlivem na rozvoj sociálního státu. Jen rozvoj sociální ekonomie dává šanci splnit to, co sociologové desítky let jen slibují, a odstranit následky bezohledných experimentů, jež ekonomové provádějí na lidech obecně a na rodinách s dětmi zvláště, ke škodě naší i škodě našich dětí.

Právě v době Velikonoc je dobré si připomenout, že Ježíš Kristus svou obětí a zmrtvýchvstáním naší budoucnost aktivně tvořil. Následujeme jej se stejným odhodláním. Nahrádejme kulturu netolerance a smrti kulturou lásky a života.

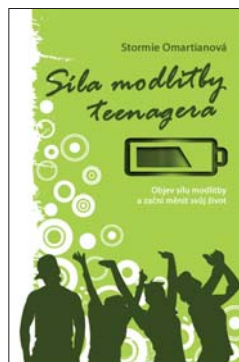
Ivo Patta
(Mezititulky redakce)

Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie Univerzity Karlovy

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Walter Ciszek: S Bohem v Rusku

Třidvacet kněžských let v sovětských vězeních a sibiřských pracovních táborech. Příběh jezuita, který se přihlásil k misijní práci v Rusku. Váz., 484 str., 349 Kč

Fabiola Garza: Chlapec, který se stal papežem

Příběh svatého Jana Pavla II. Ilustrovaná kniha pro nejmenší čtenáře. 64 str., 149 Kč

Stormie Omartianová: Síla modlitby teenagera

Objev sílu modlitby a začni měnit svůj život. Kniha na základě Písma a skutečných příběhů řeší klíčové otázky, jimž mladí lidé musí čelit (čistota, tlak nevěřících vrstevníků, přijetí sebe sama, vztahy apod.) Brož., 240 str., 199 Kč

Jak to vidí Franciszek Kucharczak

Kněz zpívá, něco ale nehraje

Lidé samozřejmě dělají hezké věci a mají svoje talenty prezentovat. Na mši svaté ale není místo pro dominování, protože Dominus – Pán je jen jeden. Tam musí být centrum od začátku až do konce v Ježíši Kristu.

Po zpívající italské řeholní sestře máme nový hit – zpívajícího kněze. Internetem koluje video, ve kterém irský kněz Ray Kelly zpívá skladbu s přáním pro novomanžele na melodii Leonarda Cohena. Moc hezky zpívá! Lidé jsou nadšením bez sebe. Má to ovšem jeden háček. Kněz svůj výkon předvedl v průběhu mše svaté. To způsobilo vlastně zásadní rozdíl mezi ním a řeholní sestrou. Sestra totiž vystoupila v rámci estrádního programu, bez porušení zavazujících zásad. Bylo to, podle mě, docela sympatické. Naproti tomu kněz sloužící mši svatou reprezentuje Krista. Vypadá to potom tak, jako kdyby Ježíš obětující sám sebe za nás v oběti tak neslychané, že se před ní přestávají otáčet sféry nebeské, najednou udělal pauzu, aby si zazpíval.

Jistě, kněz v rámci mše svaté zpívá, to je normální. Situace zmiňovaného irského kněze se stala v rámci díkuvzdání po přijímání, kde je pro zpěv místo, ale ne takový, jaký předvedl Ray Kelly. Zpěv na mši svaté se vztahuje k Bohu, vzdává mu chválu a je vetkán v tajemství.

A zde něco skřípe. Protože je to vystoupení. Hvězdné vystoupení. Najednou kněz vystupuje jen ve svém jménu, protože chce ukázat něco dobrého. Svatba je zvláštní situací a často se stane, že tu zahrají housle, tam zazpívá operní zpěvačka, ale je to přeci jenom něco jiného než když v roli vystupujícího umělce vystupuje celebrující kněz.

Zmíněný kněz měl jistě dobrý úmysl, dobro mu kouká z očí, ale ta sláva, kterou získal díky světové popularitě videa, přináší, podle mě, víc škody než užitku. Škoda spočívá ve ztrátě hloubky mše svaté a jejím zploštění.

Vůbec bych o tom nepsal, pokud by něco takového zůstalo na úrovni jednotlivé události. Jako účastník mše svaté bych cítil určitě osobní znechucení, ale nic víc. Jelikož se ale záležitost stala nesmírně populární, myslím, že je třeba se k ní vyjádřit.

Lidé samozřejmě dělají hezké věci a mají svoje talenty prezentovat („Mám dar, tak vám ho dávám“ – řekla řeholní sestra). Na mši svaté ale není místo pro

dominování, protože Dominus – Pán je jen jeden. Tam musí být centrum od začátku až do konce v Ježíši Kristu.

Před lety jsem sledoval v televizi přenos z pohřbu princenzy Diany. Krásná gotická katedrála, která pamatuje časy dlouho před Jindřichem VIII., oblečení anglikánských duchovních podobné katolickým, sugerující, že za chvíli začne slavení katolické bohoslužby.

Ale nikoli. Po vstupních proslovech sedl za klavír sir Elton John a zazpíval nějakou písničku. Dokonce hezkou. Po něm následovaly nějaké další záležitosti, zdá se, že s duchovním podtónem, ale celek měl jasný charakter moderovaného hudebního večera.

Naštěstí katolická církev takové věci nedělá. Pokud se něco takového stane, pak to jsou výjimky. Ale kněz opravdu hezky zpívá. Tak jen ať zpívá dál, klidně i podobné kousky, ale ne na mši svaté.

Franciszek Kucharczak
redaktor „Małego Gościa Niedzielnego“

<http://gosc.pl>

Přeložila Mária Pešeková

Nebojme se radosti

Máme strach z Ježíšovy blízkosti, která nám dává radost. To vysvětluje, proč je tolik pohřebních křesťanů. Jejich život je jako nepřetržitý pohřeb. Preferují smutek, nikoli radost. [...] Kolikrát jen my křesťané nejsme radostní, protože máme strach! Jsme křesťany, kteří byli v kříži poraženi.

V mé vlasti existuje úsloví, které praví: „Někdo se spálí horkým mlékem a když potom uvidí krávu, rozpláče se.“ Jsou tedy takoví, kteří se spálili dramatem ukřižování a řekli si: „Zůstaneme u toho. On je v nebi. Skvělé, vstal z mrtvých! Jen ale aby nepřišel znovu, protože to bychom neunesli.“ Prosme Pána, aby s námi učinil

to, co s učedníky, kteří měli strach z radosti: ať nám otevře mysl. „Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu“ (Lk 24,45), ať nám dá pochopit, že On je živá skuteč-

nost, že má tělo, že je s námi, že nás provází a že zvítězil On. Prosme Pána o milost nemít strach z radosti.

papež František, Ra Vat

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, I 52 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Měsíc duben je již za námi. Byl to měsíc ve svém závěru velikonoční a radostný! Aleluja! Byl také plný různých kulturních a společenských událostí a pro řadu z nás i převratných životních okamžiků v našich rodinách. „V rodině se vykonává množství neviditelné práce, která významně přispívá k tvorbě ekonomického blahobytu. **Tuto práci ale nezachycují žádné oficiální statistiky, proto zůstává nepovšimuta. Její výsledky jsou však naprosto hmatatelné** – ať už jde o péči o děti a domácnost, nebo o starší členy rodiny, často nemocné,“ řekla u příležitosti Dne neviditelné práce rodiny slovenská poslankyně Anna Záborská. Můžeme si díky tomuto dni, který patří vždy prvnímu dubnovému úterý, více uvědomit potřebu uznání této práce mužů a žen a jejího přispění k rozvoji a zachování zdravé společnosti.

Parlamentní listy uvedly, že britský premiér **David Cameron 16. dubna prohlásil, že by Velká Británie měla dávat větší prostor církvím a církevním společnostem. Svou zemi pak označil za křesťanskou** a odmítl názory, že by britský veřejný život měl zůstat striktně neutrální ve věcech víry. Ovšem to si podle všeho dovolil opravdu hodně. O několik dní později totiž *The Telegraph* informoval o veřejném dopise, který sepsali spisova-

telé, vědci a filozofové. **Premiér Cameron podle nich svými výroky podporuje sektářství a rozděluje společnost. Jak?!**

Britové se zlobí ale i mimo své hranice. Momentálně na Maltu. Ta totiž údajně nijak nebojuje s pytláky, kteří mají spadeno na tažné ptáky migrující na jaře přes Evropu. Vybíjejí je prý ve velkém. No, není

Koláž: mimi

to samozřejmě správné, ale po pravdě – **Maltu čekají ještě větší starosti. V těchto dnech tam totiž prošel zákon, který schválil stejnopohlavní „manželství“ a rovnou i možnost adopce dětí těmito páry.** Jak je to možné, ptáme se mnozí? Zrovna tam! Malta se tak stala 22. evropským státem, který umožňuje registrované partnerství či přímo „manželství“ a 10. státem, ve kterém mohou homosexuálně aktivní lidé adoptovat děti. Předseda vlády Joseph Muscat před hlasováním prohlásil: „*Pomáháme při zrodu rovnoprávnější, liberálnější evropské země.*“ A řítime se k jejímu zániku, dodali bychom.

da vlády Joseph Muscat před hlasováním prohlásil: „*Pomáháme při zrodu rovnoprávnější, liberálnější evropské země.*“ A řítime se k jejímu zániku, dodali bychom.

Vaší pozornosti by určitě neměla ujít **podnětná slovenská iniciativa – petiční akce pro vypsání referenda o ochraně rodiny.** Patrně si vzpomínáte, jak takové referendum může významnou měrou přispět k zastavení rozkladných snah *homo-gender* lobby, když si obcerstvíme chorvatskou zkušenost ze závěru roku 2013. Tehdy iniciativa s názvem *Ve jménu rodiny* úspěšně prosadila skrze referendum a většinou téměř 70 % občanů zákaz homosexuálních sňatků. Podobně úspěšná (a možná ještě víc!) by mohla být slovenská Aliance za rodinu. V petiční akci za vypsání referenda jsou položeny otázky, které by měly následně v legislativě podpořit skutečnost, že **otec a matka jsou pro dítě tím nejlepším.** A jsou to prozíravé otázky, které míří i na velmi citlivou oblast, ve které bychom neměli ztrácet energii k zápasu o dobro, a sice ve školství – jedna z otázek zní: „Souhlasíte s tím, aby školy nemohly vyžadovat účast dětí na výuce v oblasti sexuálního chování nebo eutanazie, pokud jejich rodiče nebo děti samotné s obsahem výuky nesouhlasí?“

-zd-

4. 5.	Ne	3. neděle velikonoční Sk 2,14.22–28, Žl 16, I Petr 1,17–21, Lk 24,13–35
5. 5.	Po	sv. Gothard, opat a biskup OSB Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29
6. 5.	Út	sv. Jan Sarkander, kněz a mučedník Sk 7,51 – 8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35
7. 5.	St	sv. Benedikt II., papež Sk 8,1b–8, Žl 66, Jan 6,35–40
8. 5.	Čt	Panna Maria, Prostřednice všech milostí Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51
9. 5.	Pá	sv. Hermus, kněz a mučedník Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59
10. 5.	So	sv. Antonín Florentský, biskup OP Sk 9,31–42, Žl 116, Jan 6,60–69

11. 5.	Ne	4. neděle velikonoční (Neděle Dobrého pastýře) Sk 2,14a.36–41, Žl 23, I Petr 2,20b–25, Jan 10,1–10
12. 5.	Po	sv. Nereus a Achilleus, mučedníci Sk 11,1–18, Žl 42, Jan 10,1–10
13. 5.	Út	Panna Maria Fatimská Sk 11,19–26, Žl 87, Jan 10,22–30
14. 5.	St	Svátek sv. Matěje, apoštola Sk 1,15–17.20–26, Žl 113, Jan 15,9–17
15. 5.	Čt	sv. Žofie, mučednice Sk 13,13–25, Žl 89, Jan 13,16–20
16. 5.	Pá	Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka Řím 8,31b–39, Žl 69, Mt 10,17–22
17. 5.	So	sv. Paschal Baylon, laický bratr OFMDic Sk 13,44–52, Žl 98, Jan 14,7–14

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.